

Rose Woods

A vámpírok ura

Rose Woods

A vámpírok ura

novella

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2015

PDF ISBN 978-963-387-275-8

adamo books kiadó

A vámpírok ura

novella

írta: Rose Woods
Berkesné Zombor Anikó
2010.

Az éjszaka súlyos, fekete szemfedőként nehezedett a tájra. Az ezüstoffényű Hold csak nehezen tudta áttörni az őt mindenáron eltakarni igyekvő felhők sűrű szövésű fátylát. Mintha még azok sem akarták volna, hogy látni lehessen, mi történik a Földön.

Egy hintó araszolt az éppen hogy csak kivehető, keskeny földúton, a mellette őrt álló évezredes fák között. Zötykölődve, nyikorogva győzte le az egymást érő bukkanókat, gödröket. Minden egyes kátyút követően káromkodott egy nagyot a bakon ülő kocsis, aztán a következőig azért imádkozott, hogy a Jóisten segedelmével abban se törjön ki a hintó kereke.

A lovak előtt haladó férfi, gyér fényű fáklyával igyekezett mutatni az utat.

A járművet maréknyi lovas katona kísérte. Mindannyian roppant idegesek voltak. Kezüket folyton kardjuk markolatán tartva kémlelték az átláthatatlan sötétséget.

Nagyon veszélyes helyen jártak. A népek évszázadok óta pletykáltak az erdőben portyázó szörnyetegekről. Óvva intettek mindenkit attól, hogy éjszaka a fák közé merészkedjenek. Akinek esze volt, és tudott egy jobb utat, az még nappal is elkerülte ezt az ösvényt. De a félelmetes környék azokat is megriasztotta, akik nem voltak babonások. Az úrnőnek rengeteg aranyat kellett ígérnie a vezetőjüknek, hogy rá tudják bírni az éjszakai útra. Elég kapzsi volt hozzá, hogy vállalja a veszélyt.

Az úrnő a hintóban utazott a szolgálójával.

Miriam amúgy is épp a pokolba készült. A családjának nem kellett tovább. Túladtak rajta, mint egy megunt bútoron. A megaláztatásnál pedig még a halál is jobb. Neki

hát nem számított, milyen szörnyetegek állják útját. Azt csak üdvözölni tudta volna, ha az élete még azelőtt véget ér, mielőtt földi szenvedései megkezdődnek. De a védelmére felesküdt embereket nagyon sajnálta volna. Ők semmiről sem tehetek. Nem érdemelték a halált.

Különlegesen szép, világoskék szemeit, ölében szorosan összekulcsolt kezeire függesztette. Az ujjpercei elfehéredtek, olyan görcsösen fűzte őket egymásba. Bonyolult frizurába rendezett, hosszú fekete haja jól kiemelte előkelő, sápadt arcát.

A testvérei mind szőke hajúak voltak. Egyedül ő örökölte csak anyai nagyanyja fekete hajszínét. A drága nagy boszorkány hírében állt. Férjének nem kis tekintélyébe, és számos vagyontárgyába került, hogy megmentse feleségét a máglyahaláltól. De a szóbeszédet a család így sem tudta elkerülni. És mikor Miriam megszületett, három bátyja, és három nővére után hetedikként, a népek a szembeötlő hasonlatosság miatt ismét pletykálni kezdtek. Azt suttozták, Miriam a nagymama újjászületésének ékes bizonyítéka.

A szülei rejtegették, de mindhiába. A szégyent sehogy sem tudták magukról lemosni. Mikor pedig a nővérei bárhogy igyekeztek is, nem kaptak kérőt, fivérei pedig készséges, kezét adó hajadont, végleg betelt a pohár. Édesapja elhatározta, így vagy úgy, de elküldi otthonról legkisebb lányát. Ha más nem, egy kolostorba.

A csodával határos módon, éppen ekkor kapott egy levelet régi harcostársától, aki feleségül kérte Miriamet a fia számára. Ennél jobb lehetőséget a szülők még csak álmodni sem mertek volna. A család megszabadult terhétől, még hozzá a lehető legfelségesebb módon, egy csodálatos és felettébb előnyös házasságkötés révén.